

FRIMIENE

oo

Biografie: 1980s

Ik heb aan mijn moeder gevraagd om alle feitelijke gebeurtenissen van mijn kindertijd op te schrijven. Mijn verhaal begint toen mijn ouders, Kristien Huys en Pol Van Nieuwenhuyse, uit West-Vlaanderen naar het Leuvense verhuisden wegens het werk van mijn vader. Zij groeiden voorheen respectievelijk in Oostkamp en Brugge op. Laat ik er nog bijzeggen dat ik dit eerste decennium niet bewust heb meegemaakt, maar eerder heb geleefd. Ik ben pas als tiener echt wakker geworden. Dit is het relaas van mijn moeder.

"We woonden in de Zegelaan toen jij werd geboren. We woonden er pas drie maanden, het was nog wennen aan de nieuwe omgeving. Ik had mijn werk opgegeven om te verhuizen en had dus veel tijd om jouw rustig op te wachten. In januari vertelde de gynaecoloog dat ik zwangerschapsvergiftiging had met als gevolg een veel te hoge bloeddruk en een vertraagde ontwikkeling van de baby. Alles werd nauwkeurig opgevolgd en toen je bijna niet meer verder groeide werd er besloten om op maandag drie februari je geboorte in te leiden.

De geboorte verliep moeilijker dan verwacht en door die veel te hoge bloeddruk had ik geen kracht genoeg om de geboorte tot stand te brengen. Je werd dan ook op het allerlaatste met een zuignap op de wereld gezet. Ik was zo 'ver weg' dat je vader de eerste was die je in de armen kreeg. De bezoekers vonden je een mooie baby, met zo'n mooi kleurtje. Maar het was je lever die nog niet voldoende ontwikkeld was en je een gele kleur gaf. Je moest dus onder de ultraviolette lamp liggen en niet bij mij op de kamer. Gelukkig mocht ik wel bij je om je te voeden en te verzorgen. Je moest daarom ook een paar dagen langer op de kraamafdeling blijven dan ik. Gelukkig was St. Rafaël niet ver en kon ik het grootste deel van de dag bij je blijven. Blijven slapen, zoals later mogelijk

was, kon niet in St. Rafaël.

Toen mocht je mee naar huis. Maar thuis wou je je flesje niet. Gelukkig woonde Mie, mijn nicht en pediatische verpleegster in Leuven. Ze kwam langs en raadde ons aan je terug naar de kliniek te brengen. Daar kreeg je nachttoezicht en na een dikke week van elke dag naar de kliniek wou je genoeg drinken dat je mee mocht naar huis.

Op de eerste winterboswandeling met jou tussen Tervuren en Jezus-Eik liepen we verloren. Het werd een erg lange wandeling. Je dronk en at later heel goed en werd een dikkerdje. Je werd gedoopt in de Abdij van 't Park in de kapittelzaal, want de kerk was in restauratie. Op veertien dagen na, kon je tot september thuis blijven. Vanaf dan ging ik werken in Brussel en ging jij bij een 'opvang' in de Bronlaan bij de vrouw van iemand die werkte op het stadhuis. Er waren maar enkele kindjes (drie of vier in mijn herinnering). Alles verliep uitstekend. Je eerste reis was met ons mee naar de Ahrvallei in Duitsland met de caravan van opa.

Je was wat traag in het lopen (zestien maanden), maar dat was ook het geval bij de kleinkinderen van Anemie en daar is niets mis mee. Maar vooral het spreken en proper zijn (plassen) baarde ons zorgen. Daarom stuurde we je niet naar school op twee-en-een-half jaar. Toen je bijna twintig maanden was werd Tom geboren. Die vakantie wisselden we van huis met Ria en was je bij ons aan de zee in Oostende. In de paasvakantie bleef je bij oma, terwijl wij op reis gingen naar Frankrijk. Ik kan me niet herinneren dat je jaloers was op de baby. Je was een creatief kind, die zich goed kon bezighouden met spelen. Ook voor de geboorte van Tom waren we verhuisd naar Bertem. Na de geboorte van Tom bleef ik tot de kerstvakantie thuis en jij was dus ook weer een half jaartje thuis voor je samen met Tom naar 'Madam' ging in de Dottermansstraat. In de voormiddag waren daar weinig kinderen. Na de middag kwamen nog enkele kindjes, die pas naar school gingen eten en slapen. In de zomer ging je mee naar de Auvergne, met andere Chirovrienden en een paar kindjes in de tent. Elke avond kroop je onder het tentzeil door, omdat je niet wou slapen.

Op aanraden van de dokter ging je na de herfstvakantie naar school. Daar wou je wel leren praten dacht hij. Ik denk dat het toch te vroeg was, je leerde niet snel praten. Je kroop eerder terug in je schelp. Toen ik halftijds werkte moest je drie dagen thuis en twee dagen op school eten. Op een dag dat je op school moest blijven eten was je toch mee met de rij, maar er was niemand thuis. Alma, de moeder van Kwinten (buurtvriend) vond je een uur later wenend aan de voordeur. Gelukkig heeft ze zich over je ontfermt, je eten gegeven en terug naar school gebracht.

Toen werd Bartel geboren. Jij en Tom zijn na de kerstvakantie tot Bartels geboorte bij oma en opa in Oostkamp gebleven. Je had allebei dikke wangetjes van elke dag pudding als dessert te krijgen, toen je op bezoek kwam bij de pasgeboren Bartel. Weer was ik thuis tot de paasvakantie en erna ging Tom mee naar school. Die paasvakantie kreeg papa hernia in zijn rug en moest drie maanden rusten. Jullie kwamen thuis eten en de dochter van de boer kwam koken. Jullie gingen toen mee met Irene en Willem naar school; de kinderen van de overburen. Vanaf die tijd ongeveer kwam Kwinten veel spelen, soms ook Frederic. De zandbak was een geliefde speelplaats en het groentetuintje van Kwinten was jullie kamp. Fietsen kon ook in de wijk.

In de tweede kleuterklas na je verjaardag, je werd toen zes jaar, had je veel pijn aan je benen of heupen (dat weet ik niet meer). Het waren groeipijnen door het snelle groeien. Je hebt toen een dikke week in Pellenberg gelegen met gewichten aan je voeten. Ik ben al die dagen, dag en nacht, bij jouw gebleven; toen kon het wel op voorwaarde dat ik je eten gaf en waste. Er werden veel verhaaltjes verteld en gefantaseerd. Die grote vakantie zette opa zijn caravan in Normandië. Van de derde kleuterklas herinner ik mij niet veel. Je ging niet zo graag naar school en Christophe, van de achterburen, was in de rij een ettertje.

In het eerste leerjaar werd de klas gesplitst en zat je met een klein groepje. Je was graag bij de juf, maar het leren lezen en schrijven ging moeilijk. De twee kleine klassen kwamen terug samen in het 2de leerjaar met een jonge meester zonder ervaring. Je kwam telkens thuis met les te leren, die je niet eens had

kunnen opschrijven. Je werd in de klas helemaal aan je lot overgelaten; dus besloten we eind september om je naar school te laten gaan in Brussel. Was dat de juiste keuze? Ik weet het nog steeds niet. Je begon tics te krijgen in je gezicht en op aanraden van de vader van Kwinten gingen we een kinderpsycholoog raadplegen. Je verbleef een week op die afdeling. Je werd geobserveerd en getest, maar de resultaten waren blijkbaar niet zo duidelijk. Veel is daar niet uit voortgekomen. Je beste vriendje in het tweede leerjaar was een jongetje met dikke brilglazen. Maar na de vakantie was hij verhuisd. In het derde leerjaar zat je halftijds bij mij (mijn moeder gaf les op die school). Ik weet niet of je daar zo blij mee was of het je extra stress bezorgde. Thuis was je het gelukkigst. Spelen met je broers en met Kwinten. Het voortouw nemen bij het spel en een eindeloze fantasie waardoor jullie zich zelden verveelden."

